

Název: Domov je když
Jméno: Jiřina Kroupová

Domov je když...

Otevírám dveře. S hlubokým nádechem zvedám nohu a vcházím do šedivého podzimního dne. Šero pomalu pohlcuje vše kolem. Opět se nadechnu. Vzduch je hřejivý s lehkou vůní sena a usychajícího deště. Tato pro mě tak známá vůně, která provází celé mé léto, však pomalu mizí, zaniká. Právě opouštím dům, který by jiní nazývali domovem. Já však nemohu. Nemohu, neboť nechci lhát. Ano, žije zde má rodina, to však pro mě nemá žádný význam. Rodiče se opět hádají. Napětí by se dalo krájet. Toto není to místo, které bych považovala za svůj domov.

Kráčím po kraji asfaltové cesty. Rozhlížím se. Tohle je můj domov? Lidé stojící na svých zahradách s falešnými úsměvy na rtech, kteří předstírají šťastné rodiny. Oči nikdy nelžou, a proto vím, že je to jen hra. Nikdo z nich mě nevidí rád. Nikdo z nich není přející a dobrosrdečný. Žiji zde už šestnáct let, znám je všechny. Stydím se, když mě někdo spojí s touto vesnicí. Je mi zle, vše ve mně se kroutí nelibostí. Ale za co se stydím? Moc dobře to vím. Bydlím na zvláštním místě. Hloupí lidé jsou zde váženější než chytří. Ti, co nic nedělají, si přivlastňují úspěchy druhých. Kdybyste přece jen něco dokázali, tak se vám ještě „u piva“ společně všichni zasmějí. Nechápu to. Copak to je správně? Je správně, že chytří, vzdělaní, pracovití a úspěšní lidé jsou k smíchu většině? Zde není můj domov ani mí blízcí. Nepatřím sem a ani patřit nechci.

Zrychlím tempo. Má cesta prudce mění směr. Silnice se mění v louku, domy v les. Přestože mířím výš a výš, můj dech je stále volný. Studený severní vítr mne štípe do tváří. Náhle není po horkém létu ani stopy. Na okamžik se zastavím. Vzduch je jiný, lehčí. Zbaven všech slov mě obšťastňuje klidnou melodií přicházejícího večera. Ptačí zpěv, loučící se s končícím dnem, dosud tlumený rozhovory o zbytečnostech nyní silně doléhá do mých uší. Stejně tak první hvězdy, které přes světla slídivých očí nemohly být spatřeny, se nyní třpytí na obloze jako poslové dobrých zpráv. Šeptají, že vše bude lepší.

Opět se dávám na cestu. Hledám odpověď na otázku domova. Nenalézám ji, avšak nepřestávám doufat. V mysli se mi jeví jasná vzpomínka na místo mému srdci drahé. Les je

hustší a plný balvanů. Poslední kroky mne dělí od oázy klidu. Šplhám po kameni, vytahuji se nahoru. Jsem tu. Skála velikosti menšího ostrůvku pokrytá kobercem spleteného z mechu a spadaného jehličí. Nebe je skryto za zelenými korunami stromů. U kořenů stromů se krčí houby. Stráží toto místo před nezvanými hosty.

Sedám si na okraj. Nohy mám spuštěné dolů do prázdna, kývou se v rytmu lesního vánku. Má mysl, věčně ostražitá jako pasoucí se srna, může konečně spočinout a užít si začínající představení. Sleduji, jak se slunce pomalu blíží k zemi. Mizí v moři měděných listů, které se rozprostírá pode mnou. Celé údolí je tvořeno lesem bukových stromů. Má srna spí, protože je v bezpečí, je doma. Zde mohu být sama sebou, nemusím si na nic hrát. Mohu dělat cokoli, po čem mé srdce prahne. Vřelá náruč stromů mě vítá, skýtá mi bezpečí. Tohle je místo, kde mám být. Tady je můj domov...